

عنوان مقاله:

رابطه خودشناسی و خداشناسی از منظر علامه طباطبایی

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی تحقیقات بین رشته ای در علوم انسانی اسلامی، فقه، حقوق و روانشناسی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

زهرا شیخی - دانش آموخته سطح سه رشته تفسیر و علوم قرآن حوزه علمیه

رحمان عشریه - دانشیار دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

خلاصه مقاله:

نوشتار حاضر با عنوان رابطه خودشناسی و خداشناسی از منظر علامه طباطبایی با هدف بررسی شناخت خویشستن و تاثیر آن بر خداشناسی به روش نقلی و حیانی و باشیوه ی توصیفی نگاشته شده است. خودشناسی، همان شناخت حقیقت آدمی و استعدادهای درونی آن از جنبه ی خلیفه الله ی است. در دین مبین اسلام به شناخت پروردگار و شناخت خویشستن تاکید شده است و اهمیت این امر بر کسی پوشیده نیست. در این نوشتار ضمن مفهوم شناسی کلمات کلیدی و شناخت مختصری از علامه طباطبایی(ره) به بیان تاثیر خداشناسی بر خودشناسی و نقش شناخت خویشستن بر خداشناسی از منظر علامه طباطبایی پرداخته شده است. در دیدگاه علامه طباطبایی کسی که به خودشناسی پرداخته است، قبلا خدا را شناخته است. از منظر ایشان خودشناسی بهترین و نزدیک ترین طریق انسان در رسیدن او به سوی خداوند متعال است. نه این که نفس مومن ابزار رسیدن به خداوند باشد، بلکه نفس مومن همان راهی است که منتهی به شناخت پروردگار می شود و از دو طریق؛ حصولی و حضوری قابل دسترسی است. در بیان علامه طباطبایی تنها در سایه شناخت حضوری انسان از خویشستن، انسان به فقر ذاتی خود آگاه می شود و در مقابل خالق هستی خشوع می کند و به حقیقت بندگی می رسد. اگر خودشناسی با تزکیه و تهذیب نفس همراه شود، زوال ناپذیر است.

کلمات کلیدی:

رابطه، خودشناسی، خداشناسی، علامه طباطبایی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1285952>

